

δι' εὐθείας γραμμῆς ἀνθέων καὶ δένδρων. Ἄλλ' ἔστι ἐν τῷ μεταξὺ, ἔστι γοητευθεὶς ἀπὸ μυρίας ἀποπνοᾶς μύρων, ὑπὸ μυρίων κύκλῳ ἀδύτων καλλονῆς καὶ μαγείας. Ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος κῆπος, ἡ ἐπίγειος αὕτη μικρὰ Ἐδέμ, ἐσιώπα μυρόεσσα, ἡ πλοῦτο ὑπὸ τὴν νύκτα κατὰ γῆς ὡς ὡραῖον ὄνειρον, καὶ ἐνόμιζες ὅτι ἐν τῇ σιγῇ του, τῇ μυστικότητι, τῇ ἀγαλλιᾶσαι του εὐλαδεῖτο, ἀρωμάτιζε, νυλόγει τὸν εὐδαίμονα ὕπνον τῶν ἐνοικούντων τὸ ἀνεγειρόμενον ἐκεῖ ἐμπρὸς ἀνάκτορον.

— Ὡ, εἶπεν ὁ πτωχὸς νέος, πόσον γαλήνιοι, πόσον εὐτυχεῖς θὰ ᾔηται οἱ κάτοικοι τοῦ οἴκου τούτου!

Καὶ ἀνέλαβε τὸ βῆμά του. Ἀνέβη πλατεῖαν μαρμαρίνην κλίμακα καὶ μικρὰ δρυϊνὴ θύρα ἐνεφανίσθη. Ὁ νέος ἐνέθετο τὸ κλειδίον, ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ ὁ πτωχὸς εὐρέθη ἐνώπιον μακροῦ διαδρόμου μόλις πρὸς τὸ βάθος ὑποφεγγομένου. Διῆλθε σιγῇ τὸν διάδρομον καὶ ἔστι ἐνώπιον ὑελίνης θύρας. Ἐκεῖθεν εἶδεν.

Εἰς κοιτῶνα πλούσιον, ἐπὶ τραπέζης φωτιζομένης ὑπὸ δύο κυρίων ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν του εἰς ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας νεαροῦ ἀνὴρ. Τὰ δάκτυλα τῆς χειρὸς του ἐδυθίζοντο εἰς τὴν κόμην ἀγρίως καὶ θρόμβοι δακρύων βραδέως κατέπιπτον ἐπὶ προκειμένων ἐφημερίδων. Ἀνεγίνωσκεν; Ὁχι.

Ὁ πτωχὸς νέος ἀνεσκίρτησεν. Ἀμφίβαλεν ἐπὶ στιγμὴν, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ὀλίγον, καὶ τέλος ἐπέισθη. Ὁ νεαρὸς οὗτος ἀνὴρ ἦτο ἐκεῖνος ὃν εἶδε ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, ἐν μέσῳ τὸν δύο κυρίων φερόμενον τὴν ἰδίαν ἐσπέραν.

Ὁ πτωχὸς νέος ἔμεινε σύννους, μελετῶν, ῥεμβός. Τίνες νὰ ἐσπάρασσον ἀλγηδόνας τὸν νεαρὸν σύζυγον εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦτο τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν ἀρωμάτων;

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὀπισθεν τοῦ νεαροῦ ἀνδρὸς, ἐπὶ ὁμοίας ὑελίνης θύρας ἐλαφρὸν παραπέτασμα ἀπεσύρθη, καὶ ἐφάνη μορφὴ γυναικὸς ἐνατενισάσης τὸν εἰς τὸν κοιτῶνα ἀγρυπνοῦντα. Ὁ πτωχὸς νέος ἀνεγνώρισε τὴν μίαν τῶν δύο κυρίων τῆς ἀμάξης, καὶ τὸ ὄξύ του βλέμμα βυθισθὲν ἐκεῖθεν, ἀντίπεραν, εἰς ἡμίφως ἄλλου κοιτῶνος, εἶδεν.

Ἐπὶ σκίμποδος πρασίνου βελούδου ἡ-

πλοῦντο εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων εἰς ἀνὴρ καὶ μία γυνή. Ἡ γυνή ἦτο ἡ ἑτέρα τῶν κυρίων τῆς ἀμάξης, ὁ ἀνὴρ ἄγνωστος, ἀλλ' ἀκμαῖος καὶ ῥοδινός. Ἀργυρᾷ λυχνία ἐρρίπτεν ἀπὸ μικροῦ τραπεζίου φωτὸς θωπείας μᾶλλον ἢ ἀκτῖνας. Πλαγίως διεφαίνοντο τὰ λευκὰ παραπετάσματα ἀβροτάτης κλίνης.—Ὁ ἐπὶ τοῦ πρώτου κοιτῶνος ἀνὴρ, ὁ κλαίων, ἦτο ὁ σύζυγος εἰς ζυλοτυπίας σπαραγμόν· ἡ ἐπὶ τῆς ὑελίνης θύρας μορφὴ ἦτο ἡ παιδαγωγὸς τῆς νεαρᾶς οἰκοδεσποίνης· ἡ εἰς τὸν ἀπώτατον κοιτῶνα ἦτο ἡ σύζυγος, μοιχαλὶς, ῥήγμα εἰς τὸ μέγα ἀνάκτορον φοβερόν ὅθεν κατέρρεεν ἡ χαρὰ, ὁ πλοῦτος, ἡ τιμὴ, ὡς βαθὺ τραῦμα εἰς γίγαντος στήθη.

Μυστηριώδης φωνὴ εἶπεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ νέου: ΠΑΡΗΓΟΡΟῦ. Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΟΧΙ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΓΑΛΗΝΙΩΣΑ ΚΑΡΔΙΑ.

Ἀφυπνίσθη. Ἦτο ὅλα ὄνειρος. Εἰς τὸ παράθυρόν του ἐμεῖδία ἡ ἡμέρα, κάτωθεν ὑπὸ κιτρέας φύλλα ἐκελάδει μικρὰ ἀκανθυλλίς...

Ἐκτοτε ὁ πτωχὸς νέος ἐπανεῖδε τὴν μοιχαλίδα εἰς τὰς ἀμάξας, τῆς ἀγωνίας τὸ ἀπατηλὸν ἀνάκτορον, τὸν πλοῦτον μάταιον ἀτίμων χρῆμα, τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς οὐδαμοῦ εὔρεν, εἶδεν οὐδαμοῦ.

ΩΡΙΩΝ.

ΑΡΟΛΔΟΣ Ο ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ

(800—900)

Ἐκ τῶν τοῦ Βάλτερ Σκόττ.

(Μετάφρασις Θ. Ἀντωνιάδου).

(Συνέχεια· ἴδε φυλ. Ε΄.)

IV

Ὁ οὐρανὸς ἐχάρισεν εἰς τὸ φοβερόν ἐκεῖνο ἱεῦχος κόρην πλήρη χαρίτων· οὐδέποτε εἰς

πᾶσαν τὴν μεγάλην Βρετανίαν ὠραιότης μα-
γικωτέρα ἐστόλισε τὴν κλίνην Βαρώνου ἢ
πρίγγιπος· οὐδέποτε ἴσως ἡ ὠραία Ἀγ-
γλία ἐπέκτησε ἀξιαγαπητοτέραν κόρην. Ἡ
ἀπάτη, ἡ ἐκδίκησις, ἡ κακία ἦσαν ἀγνωστα
εἰς τὴν Μετελίλλ· ἀπλοῦν καὶ ἀφελές παι-
δίον! πᾶσα ἡ μαγεία αὐτοῦ καὶ πάντα τὰ
ὄπλα ἦσαν μειδίαμα, τὸ ὅποιον ἐπαιζεν
ἐπὶ τῶν λακίσκων τῶν παρειῶν αὐτοῦ, τῶν
πάντοτε κεχρωματισμένων ὑπὸ τῆς ἀθωό-
τητος καὶ τῆς αἰδοῦς καὶ τὰ μακρὰ καὶ
πλάγια αὐτῆς βλέμματα, τὰ ὅποια ἐξετό-
ξευον δύο ὠραῖοι μαῦροι ὀφθαλμοί. Ἐν τῇ
ἀθωότητι τῆς πρώτης ἡλικίας μετὰ θλίψεως
ἐγκατέλειψε τὰς βρεφικὰς διασκεδάσεις. Ἐν
τῷ μέσῳ ἐρήμου μοναξίας, ὑπὸ τὰ δένδρῦλ-
λια τοῦ δάσους ἐτέρπετο εἰσέτι νὰ πλέκη
στεφάνους ἀπὸ βύρλα καὶ νὰ στολίζῃ με-
ᾶνθη ἄγρια τὴν ἐκ γαγάτου κόμην αὐτῆς.
Καὶ ὅμως ἡ τότεν ἀφελὴς ἐκείνη καρδιά
ἡσθάνετο ἤδη τὰς πρώτας ἐντυπώσεις τοῦ
ἔρωτος. Ταλαίπωρον παιδίον, πρόσεχε! Ὁ
εἰρηνικὸς ξένος, ὅστις ἤδη προσθέτει ἀμύθη-
τον ἀλλ' ἀπατηλὴν χάριν εἰς τὰς ἀγνάς
ἀπολαύσεις σου, ὁ ξένος οὗτος θὰ μετα-
βληθῇ εἰς ζηλότυπον τύραννον, ἀπόλυτον
κύριον τῆς ὑπάρξεώς σου.

V

Πρωίαν τινὰ ἡ νέα κόρη, ἐστολισμένη με-
ἀπλοῦν ἡμιφάριον πράσινον, εἰσέδυσεν εἰς
τὸ δάσος καὶ ἐκάθησε πλησίον κρήνης, διὰ
νὰ κατασκευάσῃ περιδέραιον ἐκ τῶν ἐρυθρῶν
καρπῶν τῆς κυνοσβάτου, καὶ ἐκεῖ, ἐνῶ συ-
νήθροιζε τοὺς ἀγροτικούς τούτους μαργα-
ρίτας, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ φαιδρῶς, ὡς ὁ εὖ
θυμος κορυδαλλὸς, ὅστις χαιρετᾷ τὴν
πρωίαν.

VI

«Τοῦ οἴκου τοῦ Οὐίλτωνος ὁ τελευταῖος γόνος,
Ὁ Γουλιέλμος εἰς χρυσᾶς αἰθούσας ἐγεννήθη·
καὶ ὅμως σήμερον πεζὸς περιπλανᾶται, μόνος,
τὰ βάθη τ' ἀγριώτερα ἐκλέγων τοῦ ὄρυμῶνος,
Ἡ βράχον, ὅστις ἄλλοτε ποτὲ δὲν ἐπατήθη.»

«Ἄν εἶδεν ἄλλοτ' εὐγενεῖς γυναῖκας καὶ πλου-
σίας,
Εἰς ὧν τὴν κόμην ἔστιλβον χρυσοὶ καὶ μαρ-
(γαρίται,
Ἄλλ' ἤδη προτιμᾷ αὐτὸς τὴν ὀρώσον τῆς
(πρωίας,

Τὴν ὡς ἀδάμας στίλβουσιν, τὴν πλήρη ἀφει-
(λείας,
Δι' ἧς ἡ κόμ' ἡ ἀφθονος τῆς Μετελίλλ κοσμεῖ.
(ταί.»

«Μὲ εἶπον ὅτι ἀσκητοῦ ἀνέλαβε τὸ ἔθος
καὶ τοῦ Κουθέρτου τὸν σταυρὸν βαδίζει νὰ φι-
(λήσῃ·
Ἄν τὸν σταυρὸν μου ἔβλεπεν εἰς τὸ λευκὸν μου
(στήθος,
Θὰ ἐπεθύμει· ἀσπασθῇ αὐτόν.—Δὲν εἶναι λί-
(θος.—
Ἄ! τὸν σταυρὸν τῆς Μετελίλλ κανεῖς δὲν θὰ
(ἐγγίσῃ.

Μ' εἶπεν ἡ νηριαὶ τροφὸς ποικίλας ἱστορίας,
Καθ' ἧς ὁ ἔρως λέγεται πατὴρ πικρᾶς ὀδύνης,
Κι' οἱ ὅρκοι τοῦ ὡς πρόλογος ψυχρᾶς ἐπιορ-
(κίας.
Δὲν πρέπει νὰ ἀκούωμεν πλουσίους νεανίας
Ἡμεῖς αἱ κόραι αἱ πτωχαὶ μετὰ ἐμπιστοσύνης.

Οὕτω λαλεῖ ἡ μήτηρ μου πλησίον τῆς ἐστίας,
Ὅποτεν τὰ παράθυρα βροχὴ καὶ νότος πλήσσει.
Τί ἐννοοῦσιν ἀγνοῶ μ' αὐτὰς τὰς ἱστορίας.
Ἡ Γουλιέλμος εὐγενὴς, ὠραῖος νεανίας,
Ἀδύνατον τὴν Μετελίλλ ποτὲ νὰ ἀπατήσῃ.

XII

Αἰφνης ἐσιώπησεν ἔντρομος, ἡσθάνθη βα-
ρεῖαν χεῖρα, ἡσθάνθη χαλύβδινον χειρόκτιον,
τεθὲν ἐπὶ τοῦ τρέμοντος αὐτῆς ὤμου· στρέ-
φεται καὶ βλέπει ἱππότην κεκαλυμμένον
με σιδηρᾶς πλάκας καὶ με θώρακα ἐξ ἀλύ-
σεων· ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας αὐτοῦ εἶ-
ναι τεθραυσμένος, ἡ εἰκὼν τῆς ἀσπίδος ἐ-
ξηλειμμένη καὶ ὁ μανδύας αὐτοῦ ἐρῥυπω-
μένος καὶ μεταβεβλημένος εἰς ῥάκη· τὸ
ἀνάστημα αὐτοῦ ὁμοιάζει γίγαντος ἀρχαίων
ἡμερῶν, γίγαντος ἐξαντλήσαντος τὴν ὑπο-
μονὴν τοῦ οὐρανοῦ διὰ μακρᾶς σειρᾶς ἐγ-
κλημάτων· ἐπὶ τέλους λέγει τί ζητεῖ, καὶ
τὸ ὕψος αὐτοῦ εἶναι φοβερόν, μολονότι ζη-
τεῖ νὰ καταστήσῃ τὴν φωνὴν αὐτοῦ γλυ-
κυτέραν· «Κόρη, εἶπε, ἐξακολουθεῖ τὸ ἄσμά
σου· μὴ τρέμῃς· ψάλλε· ἡ φωνή σου με
τέρπει.»

XIII

Ἀδυνατοῦσα ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἰσχυ-
ρὰν ἐκείνην περιβολὴν, ἡ νέα κόρη κλίνει τὸ
γόνυ καὶ ἐνοῦσα τὰς χεῖρας α"Ω! συγχώ-
ρει, λέγει μετὰ φωνῆς τρεμούσης ἐκ τοῦ
τρόμου, συγχώρει τοὺς φόβους δυστυχοῦς
χωρικῆς· συγχώρει, κύριε, ἐὰν ἀνήκῃς εἰς

τὴν γενεάν τῶν ἀνθρώπων. ἄλλα, (διότι διηγοῦνται παραδόξους ιστορίας), ἐάν ᾔσαι τὸ φάντασμα πολεμιστοῦ τοῦ δάσους, ὅστις ἔρχεται νὰ με τιμωρήσῃ, διότι ἐτόλμησα νὰ ταραξῶ τὴν σιωπὴν τῆς ἐρημίας, μάθες ὅτι ἡ Ζούτα ἡ μήτηρ μου γνωρίζει τὸ μαγικὸν ἄσμα, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡμέρας, ὡς καὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Μεσονυκτίου τέρπει τὰ ἀσώματα ὧτα. "Ω! Συγχώρει τὴν τόλμην μου ἐν ὀνόματι τῶν ἰσχυρῶν αὐτῆς θελγήτρων καὶ ἀπάλλαξόν με ἀπὸ τῆς φοβερᾶς ταύτης περιβολῆς. "Ο ἱππότης ἐγέλασεν, ἀλλ' ὁ γέλως αὐτοῦ κατεπνίγη ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ κράνους· τότε ὕψωσε τὸ προσωπεῖον καὶ ἐθεώρησεν ἀτενῶς τὴν κόρην. Ἐπράυνεν ὅσον ἡδυνήθη τὴν ἔκφρασιν τῶν χαρακτήρων αὐτοῦ, οἵτινες παρουσίασαν τὴν φοβεράν γαλήνην φθινοπωρινῆς νυκτός, ὅτε οἱ μυκηθμοὶ τῆς τρικυμίας ἀκούονται μακρόθεν, καὶ καθ' ἣν ὁ φρόνιμος ναύτης δὲν παύει θεωρῶν μετὰ τρόμου τὸν ἐτι συνεφώδη οὐρανὸν, σύρων τὴν λέμβον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἄμμου.

IX

Κόρη! εἶπεν· ἀποδίωξον φόβον μωρὸν καὶ δέχθητι τὴν παρακαταθήκην μου σπουδαίων ἐκμυστηρεύσεων. Ἐρχομαι ἐκ χωρῶν ἀπομακρυσμένων· πλανηθεὶς ἐπὶ πολὺ, ἀπεφάσισα ἐπὶ τέλους νὰ ἐγκατασταθῶ εἰς τὴν χώραν ταύτην τοῦ βορρᾶ, ἐν ᾗ ἐγεννήθην. Πρὸς τούτοις ζητῶ σύντροφον, ἥτις πρέπει νὰ ᾔναι ἀξιαγάπητος καὶ γλυκεῖα, ἀλλ' ὅχι καὶ ἐξ ὑψηλῆς καταγωγῆς. Ἐγὼ αὐτὸς εἶμαι χαρακτῆρος ὑπερηφάνου· αἰσθάνομαι εἰς τὰς φλέβας μου τὴν θερμότητα βασιλικοῦ αἵματος καὶ δὲν νομίζω πρέπον νὰ ἐκλέξω σύζυγον τῆς αὐτῆς τάξεως. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ αἱ δειλαὶ γυναῖκες λέγουσιν, ὅτι οἱ χαρακτῆρές μου εἶναι ἀπότομοι καὶ τὸ ἀνάστημά μου ἄχαρι, πρέπει, διὰ ν' ἀποκτήσω καλοὺς ἀπογόνους, ἡ μνηστή μου νὰ ἔχῃ ἔξοχον καλλονήν· με ἀρέσκεις· οὐδέποτε εἶδον ἄνευ ἀνυπομονησίας φυσιογνωμίαν ἐν ᾗ ζωγραφεῖται ὁ τρόμος, καὶ ὅμως ἡ ταραχὴ σου καὶ τὰ δάκρυά σου αὐξάνουσιν ἐτι μᾶλλον τὴν ὡραιότητά σου. Ἐν φίλημα, κόρη, ἐμπρός, ἄφες τὴν ψευδοτυφίαν!... ἤδη ἐπίστρεφον εἰς τοὺς γονεῖς σου· ἀνάγγειλον εἰς αὐτοὺς τὴν ἀ-

φιξίν μου ὡς μνηστήρος, ὅστις θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον νὰ προσφέρῃ τοὺς ὄρκους αὐτοῦ, καὶ νὰ σὲ ἀπαγάγῃ εἰς τὸν συζυγικὸν οἶκον.

X

Ἡ νέα κόρη, ὡς λαγιδεὺς σωθεὶς ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ κυνός, ἔσπευσεν ἀκράτητος μέχρι τῆς πατρικῆς καλύβης. Μολονότι ἡ σιωπὴ ἦτον ὀδυνηρά, ἐτήρησεν ὅμως μυστικὸν ὅ,τι συνέβη· ἐφοβείτο τὴν ὀργὴν τοῦ πατρὸς, ὅστις πολλάκις τὴν ἐμπόδισε νὰ προχωρῇ πολὺ εἰς τὰ ἄδενδρα μέρη τοῦ δάσους. Ἡ νύξ ἐπῆλθεν· ἡ γραιὴ Ζούτα ἐκάθισεν εἰς τὴν συνήθη θέσιν μετὰ τὴν ἡλακὰ τὴν αὐτῆς καὶ ὁ Βούλφ-Στάνε ὑπὸ τὸ ἄμυδρόν φῶς τῆς λυχνίας προετοιμαζέτο τόξα καὶ βέλη. Αἶφνης οἱ κύνες, οἵτινες ἐκοιμῶντο κατὰ γῆς, ὤρμησαν ἡλακτοῦντες· κρούουσιν ἰσχυρῶς τὴν θύραν τῆς οἰκίας καὶ ὁ Βούλφ-Στάνε λαμβάνει τὰ ὅπλα αὐτοῦ. Ἡ θύρα ἐπὶ τέλους ἀνοίγει ὀλόκληρος καὶ ὁ πολεμιστῆς τοῦ δάσους εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν.

XI

αἰετήνη ὑμῖν! Πῶς! Οὐδεὶς ἀπαντᾷ; Διατί ἐκπληξίς καὶ φόβος; εἶμαι ἐγώ. Αὐτὴ ἡ νέα κόρη θὰ σᾶς διηγῇ τὴν ιστορίαν... ἢ μὴ, μικρά μου δειλὴ, ἐφοβήθης; δὲν βλάπτει· ζητῶ τὴν ὡραίαν Μετελίλλ εἰς γάμον, καὶ εἶμαι ὁ ἀδάμαστος ἐκεῖνος Ἀρόλδος, δι' οὗ τὸ ὄνομα ὑπερηφανεύονται οἱ γενναῖοι καὶ τρέμουσιν οἱ δειλοί. Πατὴρ καὶ μήτηρ ἀντήλλαξαν βλέμματα φόβου, ὀργῆς καὶ ἐκπλήξεως. Ὁ Βούλφ-Στάνε ετοιμος πρὸς ἀγῶνα, καταμετρᾷ διὰ τοῦ βλέμματος τὸ ἀνάστημα καὶ τὰ μέλη τοῦ ξένου· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἔρευναν τὸ θάρρος αὐτοῦ ἐκλείπει καὶ ἀποφεύγει πάλιν ἄνισον. Τῆς δὲ Ζούτας αἱ φοβεραὶ ἀραὶ, αἱ συνεπιφέρουσαι τὸν θάνατον καὶ τὴν καταστροφὴν, ἐκφράζονται ἤδη διὰ τῶν λαμπόντων βλεμμάτων αὐτῆς· ἀλλ' ὅσον ἰσχυρόν καὶ ἂν ἦτο τὸ γόητρον δὲν προσβάλλει τὸν Ἀρόλδον. Ἡ ἀγανάκτησις καὶ ἡ ἐκπληξίς ζωγραφίζονται εἰς τὰ βλέμματα τὰς μαγίσσης.

XII

Ἀλλὰ ταχέως τὸ πονηρὸν πνεῦμα τῆς γυναικὸς ἀνεγείρεται ἐν τῇ Ζούτᾳ, καὶ με-

ἕφος πλήρες γλυκύτητος ἀπευθύνει πρὸς τὸν ἱππότην ἀορίστους προφάσεις· «Τὸ τέκνον αὐτῆς εἶναι μικρὸν ἀκόμη. — Σύνηθες καταφύγιον τῆς παρθενικῆς δειλίας! — Ὁ κληρονόμος ἰσχυροῦ βαρῶνου ἔχει ἴσως ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς νέας. — Μηδαμινὰ πράγματα! εἶπατε εἰς τὸ ὥτιόν τοῦ κομφευσομένου, ὅτι ὁ Ἀρόλδος ἔχει ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς αὐτῆς καρδίας.» Ἀμνηχανοῦσα ἐπὶ τέλους, προσπαθεῖ νὰ χρονοτριβήσῃ. «Ὁ ἱππότης δὲν θέλει νὰ περιμείνῃ μέχρι τῆς αὔριον; Ἦτον ἐξ ὥρας, ἡδύνατο ν' ἀναπαυθῇ ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῶν τὴν νύκτα ταύτην· ἡ πενιχρὰ αὐτῶν οἰκία ἤθελε τιμηθῇ ἐκ τῆς διαμονῆς τοιούτου ξένου.» Τοιαῦτα ἔλεγεν. Ἀλλ' ἐσκέπτετο ὅτι χάρις εἰς τὴν καταχθόνιον αὐτῆς τέχνην, ἡδύνατο βεβαίως νὰ κοιμηθῇ τὸν αἰώνιον ὕπνον. «Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ ἱππότης· ὄχι ταύτην τὴν νύκτα, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον.» Καὶ ὠρκίσθη ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ δὲν θ' ἀναχωρήσῃ πλέον. Τότε δι' ἐνὸς βηματισμοῦ διέβη τὸ κατώφλιον, ἔπειτα ἐχάθη εἰς τὸ σκότος.

XIII

Οἱ δύο σύζυγοι ἔμειναν ἐμβρόντητοι, ἀλλὰ ταχέως ὁ φόβος αὐτῶν μετεβλήθη εἰς μανίαν, καὶ ἡ ὀργὴ αὐτῶν ἔπεσε βαρεῖα κατὰ πρῶτον ἐπὶ τῆς ἀθώας Μετελίλλ· δὲν συνεβούλευσαν, δὲν ἠπειλήσαν, δὲν παρεκάλεσαν, δὲν ἐπέπληξαν αὐτὴν διὰ νὰ παύσῃ τοὺς περιπάτους εἰς τὸ δάσος; Καὶ ὅμως, καὶ πάλιν διηυθύνθη ἐκεῖ, διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν συμφορὰν τῆς οἰκογενείας τῆς. «Ὑπαγε, παρήκοος κόρη, ὕπαγε εἰς τὸ δωματίον σου, διὰ νὰ σωφρονισθῇς καὶ νὰ μετανοήσῃς.» Ὑπεχώρησε, καὶ ἡ μονήρης αὐτῆς κλίνη ἐβράχῃ ὑπὸ δακρύων, ὁμοίων μ' ἐκεῖνα, τὰ ὅποια χύνουσιν οἱ χωριζόμενοι ἐρσσταί· ἢ ἐὰν ἐκοιμᾶτο ἐνίοτε τεταραγμένον ὕπνον, ὁ ἄγριος Ἀρόλδος ἦτο πάντοτε τὸ φοβερόν ἀντικείμενον τῶν ὀνείρων αὐτῆς.

XIV

Μόλις ἐξῆλθεν ἐκείνη, πατὴρ καὶ μήτηρ ἔστρεψαν κατ' ἀλλήλων τὴν ὀργὴν αὐτῶν. «Νομίζεις ὅτι εἶσαι ἐπιτήδειος κυνηγός, ἀνέκραξεν ἡ Ζούτα, κρατεῖς λόγχην εἰς τὰς χεῖρας καὶ ὑποφέρεις τοιαύτην προσβολήν; — Ὁ ἄνθρωπος, ἀπήντησεν ὁ Βούλφ-

Στάνε μὲ ὕφος σκυθρωπὸν, παλαίει μόνον κατ' ἀνθρώπου· μόνον μάγισσα δύναται νὰ παλαίῃ κατὰ δαίμονος· καὶ τὸ φοβερόν ἐκεῖνο μέτωπον, τὰ γιγαντιαῖα ἐκεῖνα μέλη δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀνήκωσιν εἰς θνητόν· ἀλλὰ σύ; Αὐταὶ εἶναι λοιπὸν αἱ ὑποσχέσεις σου, δὲν μὲ εἶπες ὅτι ὁ λόρδος σου Γουλιέλμος, ὁ πλούσιος κληρονόμος τοῦ Οὐλρίκου, βαρῶνου τοῦ Οὐίλτωνος, θὰ ὀδηγήσῃ τὴν Μετελίλλ εἰς τὸ θυσιαστήριον; Ὅλαι αἱ μαγεῖαι δι' ἃς καυχᾶσαι εἶναι μόνον ἱκαναὶ νὰ φονεύωσι τὰς ἀγελάδας χωρικοῦ τινος, ἢ νὰ καταστρέψωσι τὰ σπαρτὰ διὰ τῶν βροχῶν τοῦ φθινοπώρου, ἢ διὰ νὰ σὲ παρασύρῳσιν διὰ μέσου τῆς ὀμίχλης καὶ τῶν ἐλῶν, ὅπως τaráξῃς τὸν ὕπνον δυστυχοῦς τινος ποιμένος; διὰ τοιαῦτα παιγνίδια σ' ἐδόθη ὁ τίτλος τῆς μαγίσσης καὶ τῆς φαρμακευτρίας, ὁ τίτλος ὅστις, καθὼς ἀξίζεις καὶ καθὼς ἐλπίζω μεθ' ὧν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι σὲ γνωρίζουν, θὰ σὲ φέρῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὰς φλόγας τῆς πυρᾶς; Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, μάγισσα! Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ. Διὰ τίνος μέσου τώρα θὰ δεθῶσι τὰ θραυσθέντα σχέδιά σου; Μόνον τὸ πιστὸν τοῦτο μέλος δύναται, διότι συρίζων ἐξέρχεται τοῦ σκυθρωποῦ δάσους καὶ ὅστις ἀπαντήσῃ αὐτὸ στενάζει θανάτου στεναγμόν.»

XV

Ἡ Ζούτα ἀπήντησε ψυχρῶς· «Δὲν θὰ προσπαθήσω νὰ καταπολεμήσω τὴν μανίαν ἢ τὴν λύσσαν σου. Ἀλλ' αὔριον πρὶν ἢ ὁ ἥλιος κλίνη πρὸς τὸν ὀρίζοντα, θὰ μάθῃς, ἂν δύναμαι νὰ ἐκδικουμαι· ἄλλως τε καὶ ἂν εἰς στιγμὴν ὀργῆς ἐπρόφερα τὸ ὄνομα τῆς λόγχης καὶ τὸ τοῦ βέλους, μάθε ὅτι ἡ εἰμαρμένη τοῦ Ἀρόλδου δὲν εἶναι ν' ἀποθάνῃ τὸν θάνατον δορκάδος, ἥτις πίπτει ὑπὸ τὸ κτύπημα τοῦ λαθροθήρα. Ἀλλὰ αὐτὸς σὺ καὶ ἡ Σελήνη αὐτῇ, ἥτις θὰ ὠχριάσῃ ἔτι μᾶλλον πρὶν ἢ κλίνη ὀπισθεν τοῦ λόφου, καὶ οἱ τρεῖς θὰ μάθετε τὴν ἰσχὺν τῶν μαγιῶν τῆς Ζούτας.» Ἐνῶ ἐλάλει διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν· ἐξέρχεται καὶ ἀφίνει εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς τὴν φροντίδα ἢ νὰ καταπραύνη τὴν ὀργὴν, ἢ νὰ ὑποθάλῃ τὴν μανίαν αὐτοῦ.

XVI

Ἡ Ζούτα ἐβιάδιζε μᾶλλον δραμαίως ἢ

ὅσον ἐφαίνετο ἐπιτρέπουσα ἡ ἡλικία αὐτῆς. Ἰερεὺς ἀπῆντησεν αὐτὴν καθ' ὁδὸν ἐσταυρώθη καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ἐκ τοῦ τρόμου. Ἐκείνη παρῆλθε καλύβην καὶ οὐδὲ εἰς κύω ἐτόλμησε νὰ ἡλακτίσῃ, ἢ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ περιβόλου· ἡ ἔρπουσα θέσις αὐτῶν, ὁ φόβος, αἱ ὠρυγαὶ ἀπεδείκνυνον τὴν παρουσίαν τῆς μουσαρᾶς μαγίσσης, ἀλλ' ὅτε ἐξηκολού-

Τὰ γένη κλίνουσι πρὸ σοῦ τῶν Φίννων, τῶν (Λετόνων, Τηροῦντα τὴν προγονικὴν τῶν Γερμανῶν θρησκείαν. Πρὸ τῶν ποδῶν σου ἔρχονται καὶ ξίφη ἀκονίζουσιν, Μαχαίρας ἐκδικήσεως καὶ αἱματηρᾶς θυσίας. Μὲ αἷμα χριστιανικὸν τὸν θρόνον σου ῥαντίζουν... Εἰσάκουσον, ὦ Ζερνεβῶχ, τὸ ᾄσμα τῆς μαγείας.

θησε τὴν πορείαν αὐτῆς διὰ μέσου τῶν μαύρων ἐρείκων, ἤχοι μᾶλλον παράδοξοι ἠκούσθησαν· ἀντήχησαν μακρόθεν οἱ κνυζήθμοι τῆς ἀλώπεκος· ὁ ἀλέκτωρ ἠγέρθη καὶ ἔρρηξεν ἀσθενὴ φωνήν· ὁ φαλακροτάνταλος ταρχθεὶς ἀνεπέταξε συρίζων μακρὰν τῆς βρυώδους αὐτοῦ κλίνης. Ἐπὶ μακρύτερον, ἐκεῖ ὑποῦ ἡ δρυς κλίνει ἀνωθεν τοῦ καταρῆρακτου, ὁ κόραξ ἤρχισε νὰ κρώζῃ καὶ ἤστραψαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀγρίας γαλῆς, τῆς ζητούσης θύματα καὶ ἔρρηξε φωνὴν πένθιμον καὶ ἐφυγε. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ τόνοι, οἵτινες συνώδευον τὴν ὁδὸν αὐτῆς

Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΖΟΥΤΑ.

μέχρι βαθείας τινὸς φάραγγος, ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς ὁποίας ὑψοῦτο μεμονωμένος βράχος, καὶ ἐκεῖ ψάλλουσα ὕμνον ἀσεβῆ. ἐπεκαλέσθη θεότητα τῶν εἰδωλολατρῶν.

XVII

Μονάρχα βράχων κρημνωδῶν! εἰς ἀπορῥῶγα (θρόνον, Ἐπὶ ὄρεων ὑψηλῶν, εἰς τὴν Πομερανίαν

Μονάρχα κράτιστε! Αὐτὴ ἡ χώρα πάλαι ἦτο Μητρόπολις τῆς δόξης σου, λατρείας ἐκκλησίας· Καὶ πλῆθος ἀπειρον λαοῦ ἐνταῦθα συνωθεῖτο Πρὸς ᾄσμα ἐν, ἂν καὶ γλωσσῶν ὑπῆρχε ποικιλία. Κοσμεῖται ἀπὸ ρουνικοῦς εἰσέτι χαρακτῆρας Ὁ λίθος οὗτος ὁ βραχὺς μὲ αἷματα θυμάτων Ἀλλ' ἤδη μόνη ἔρχομαι, τέκνον ἀγρίας μοίρας, Νὰ σὲ καλέσω, Ζερνεβῶχ, διὰ φρικτῶν ᾠμάτων

Σιγάτε ! ἔρχεται· ψυχρὸς ὁ ἄνεμος συρίζει,
 Σαρῶνων μελαγχολικῶς τὰς βάρχεις τῶν ὀρέων,
 Καὶ ἡ σελήν' εἰς οὐρανὸν ἀνέφελον ἀρχίζει,
 Ἀρχίζει νὰ σκοτίζεται καὶ νὰ θαμβοῦται πλέον.
 Ὁ κύριός μου ἔρχεται· σιγάτε ! πλησιάζει·
 Καὶ τρέμω ὡς ὁ κάλαμος· αἱ τρίχες μου ὀρθοῦν-

(ται...

Τίς ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς θεὸν τοιοῦτον κρά-
 ζει ;

Ὅσοι θνητοὶ τὸν ἴδωσιν ἐχάθησαν, νεκροῦνται.

Ἐλεος ! ἔλεος ! ἰδοὺ, τὴν κεφαλὴν καλύπτω.
 Σὺ δὲ τὴν καταστρεπτικὴν ἱππεύων τρικυμίαν,
 ὦ ! φείσθητί μου, Ζερνεδῶν, τὸ μέτωπόν μου
 (κλύπτω.

Δὲν ἔχεις ἄλλην ὁπαδὸν, ἐκτὸς ἐμοῦ, καμμίαν.

Δὲν ἦλθεν ἔτι ! Διατὶ τοσοῦτον νὰ βραδύνῃ ;
 Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἀμοιβὴ τόσης πιστῆς λατρείας !
 Θεὸς ἡ δαίμων ! ὁ δειλὸς ζητεῖ νὰ σὲ πρᾶξῃ
 Μὲ θυμιάματα μωρὰ, μὲ δούλας ἱκεσίας·
 Ἡ Ζούτα ἔχει δύναμιν καὶ μάγισσα καλεῖται·
 Γνωρίζω τὴν ἐπικλήσιν· καὶ ἅμα ἀντηχήσῃ,
 Ἡ φύσις αὕτη σύμπασα θ' ἀρχίσῃ νὰ κλονή-
 (ται,
 Καὶ θὰ γογγύσουν τὰ βουνὰ, τὸ δάσος θὰ ῥι-
 (γῇσῃ,

Ἐν μέσῳ τῶν βασιάνων τοῦ ὁ κύριός σου, δαϊ-
 (μον,

Τὴν ἐξ ἀσφάλτου καὶ πυρὸς θὰ σείσῃ κατοικίαν,
 Θὰ θραύσῃ τὰς ἀλύσεις τοῦ καὶ θὰ προβῇ
 (τρέμων

Ὀχρὸν κρανίον νὰ ἰδῇ τὴν ἔξω τρικυμίαν.

Ἄ ! Ἦδη συναινεῖς λοιπὸν καὶ ἔρχεσαι πρὶν ἔτι
 Τὴν λέξιν τὴν πανίσχυρον τῶν μάγων ἐκφω-
 (νήσω,

Ἦτις καὶ γῆν καὶ οὐρανὸν πρὸ τῶν ποδῶν των
 (θέτει·

Χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ζερνεδῶν· ἐλθέ· θὰ ὁμιλήσω.

XVIII

«Τέκνον τῆς σποδοῦ ! » ἀνέκραξε φοβερά
 φωνὴ καὶ ἡ παιδίᾳ φρικτῶς ἐκ τοῦ τρόμου
 καὶ ὁ βράχος τρέμει ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτοῦ.

«Τέκνον τῆς σποδοῦ, ἡ δύναμις τὴν ὁποίαν
 ζητεῖς ἐπὶ τῆς εἰμαρμένης τοῦ Ἀρόλδου
 οὐδ' εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἀνήκει. Ὁ οὐρανὸς καὶ
 ὁ ἄδης διαφιλονεικοῦσι τὴν ζωὴν καὶ τὴν
 ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ βεδαιῶς ἐπιθυμοῦμεν νὰ
 παύσῃ ἡ πάλῃ αὕτη, καταλαμβάνοντες αὐ-
 τὸν εἰς στιγμὴν ἀμαρτήματος. Κατὰ τὴν
 στιγμὴν ταύτην ἐγείρεται εἰς τὸν ὀρίζοντα
 ὑπέρυθρος ἀστὴρ, ὅστις ἀπειλεῖ αὐτὸν δι'
 ἀπαισίας ἐπιρροῆς· γύναι, ἀκόνισον τὰ ἀπι-

στα ὄπλα σου, καὶ ὀφελήτου ἐνόσω τὸ ἄστρον
 τοῦτο εἶναι εἰς τὸν ὀρίζοντα. Περίπλεξε αὐ-
 τὸν εἰς ἀγῶνας κατὰ τῆς ἐκκλησίας· ἐνο-
 χοποίησον τὴν ζωὴν αὐτοῦ διὰ τολμηρῶν
 ἐπιχειρήσεων· ἡμεῖς τὴν ὥραν αὐτὴν τῆς κρί-
 σεως θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σοὶ παρέξωμεν
 ἀρρώγην.» Ἡ φωνὴ ἐσίγησε· καὶ λεύγας
 μακρὰν ἡ ἡχώ τοῦ κεραυνοῦ τούτου ἐσά-
 λευσε τὰς καλύβας· ἔπειτα βαθμηδὸν, καθ'
 ὅσον ἡ βοὴ ἐξέπνεεν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν
 βράχων, τὰ πάντα ἐπανῆλθον εἰς τὴν συνήθη
 ἐρημίαν των.

XIX

«Τοῦτο λοιπὸν μόνον δύνασαι νὰ μὲ μά-
 θῃς, ἀνέκραξεν ἡ Ζούτα μετὰ φωνῆς πα-
 ρωργισμένης· φύγε ! ὑπάγε πάλιν εἰς τὰ
 κλίματα, ὅπου ἐπικρατοῦσιν αἱ ὀμίχλαι καὶ
 ἡ ἡρεμία ; Αὕτη εἶναι ἡ ἀξία σου κατοικία,
 θεότης δειλὴ καὶ ἀνίσχυρος ! Οὐδεὶς πλέον
 βρετανὸς θὰ θελήσῃ νὰ κλίνῃ τὸ γόνυ ἐνώ-
 πιον Θεοῦ, ὁποῖος σὺ.» Ταῦτα εἰπούσα
 ἐπληξε διὰ τῆς μαγικῆς αὐτῆς ῥάβδου τὸν
 βωμόν. Τὸ κτύπημα ἦτο ἐλαφρόν, ὅμοιον
 μὲ ἐκεῖνο, δι' οὗ ἡ νεῆνις διεγείρει τὴν ζωη-
 ρότητα τοῦ ἵππου αὐτῆς· καὶ ὅμως ὁ βρά-
 χος κλονίζεται ὑπὸ τὴν ὥθησιν ταύτην,
 ἀμφιρρέπει ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτοῦ, ἀναπηδᾷ
 καὶ κυλίσεται μὲ τὸν κρότον κεραυνοῦ ἐπὶ
 τῶν μακρῶν πλευρῶν τοῦ ὄρους. Ἐπὶ τέ-
 λους κατεπόθη ὑπὸ τῆς λίμνης, ἧς τὰ ἀφρί-
 ζοντα κύματα περιστρέφονται καὶ ἀναπη-
 δῶσι μετὰ μανίας. Ὅτε ἡ Ζούτα ἐπέστρε-
 ψεν εἰς τὴν καλύβην αὐτῆς, ἡ βαθεῖα καὶ
 μονήρης λίμνη ἀντενάκλα εἰρηνικῶς τὴν
 γλυκεῖαν λάμψιν τῆς σελήνης.

ΑΣΜΑ TRITON.

I

Πένθιμοι πύργοι τοῦ Δούραμ ! ὑπῆρξε
 καιρὸς, καθ' ὃν ἐθεώρουν τὰς ἐπάλξεις σας
 μὲ τὴν ἀθέδαιον ἐλπίδα, ἧτις χρυσοὶ τὴν
 πρωΐαν τῆς ζωῆς· καὶ ὅμως οὐδέποτε ἡ φι-
 λόδοξος φαντασία μου μὲ παρέστησεν ὑπὸ
 προκλητικὴν ὄψιν ἐπισκοπικὸν θρόνον ἢ μί-
 τραν ἀρχιερέως· ἀλλὰ, βλέπων τὸ σεβαστὸν
 ἐκεῖνο οἰκοδόμημα, ἐφανταζόμην μόνον ἡρε-

μον μοναξίαν, μετριόφρον πρεσβυτέριον, προσφερόμενον εἰς ἐμὲ εἰς μεμακρυσμένον μέλλον... καὶ οὕτω μὲ ἡπάτα ἢ ἐλπίς, ὥς ἀπατᾷ πάντας τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀγαπῶ ἀκόμη τὴν ὀγκώδη ἀρχιτεκτονικὴν σου, θρησκευτικὴν ἄμα καὶ στρατιωτικὴν, ὧ ἱερὲ ναὲ τῆς θεότητος, ὧ ἐπίφοβον προπύργιον τῆς Ἀγγλίας! ἀγαπῶ νὰ διατρέχω τὰς μακρὰς στοὰς τὰς πλήρεις ἀναμνήσεων ἀνδραγαθημάτων, τὰ ὅποια οἱ ἄνθρωποι ἐλπισμόνησαν· ἐδῶ ἐπεθύμουν νὰ μιμηθῶ τοὺς μεγαλόφρονες ἐκείνους ἄνδρας, οἵτινες θυσιάζουσι τὰ κτήματα τῶν προγόνων αὐτῶν, διὰ νὰ ἀνασκάψωσι τοὺς τύμβους καὶ τοὺς καθιερωθέντας τόπους ὑπὸ τῆς εὐλαθείας τῶν πιστῶν. Ἐπεθύμουν νὰ ἀποσπᾶσω ἀπὸ τῆς λήθης τὰ λείψανα τοῦ παρελθόντος καὶ ν' ἀντηχήσωσιν ἐκ νέου ὑπὸ τὰς στοὰς ταύτας τὰ θρησκευτικὰ ἄσματα καὶ ἡ κλαγγὴ τῶν ὄπλων.

Μάταιοι πόθοι! Ἀλλαι φροντίδες, ἄλλοι τόποι μὲ καλοῦσι. Καὶ ὅμως ἡ ἄρπα τοῦ βορρᾶ φαίνεται ὅτι προσκαλεῖ τὴν χεῖρά μου νὰ πλανηθῇ ἐπὶ τῶν χορδῶν αὐτῆς καὶ νὰ διαφημίσῃ τὴν θαυμασίαν καταγωγὴν σου, ὧ ἐνδοξος πόλις· δι' αὐτὸ εὐχαρίστως διηγοῦμαι πόσον αἱ χῶραι, αἵτινες σὲ περιστοιχίζουσιν ἦσαν ἤδη ὠραῖαι, ὅτε ὁ Ἀρόλδος ἄνωθεν τῶν μεγαλοπρεπῶν σου λόφων περιέστρεψε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῶν ράχεων τοῦ Βωρεπαῖρ καὶ ἐπὶ τῶν πύργων τοῦ Σάξωνος Ἐδμῆρ, οὓς περιστοιχίζει ὁ ἐλικοειδὴς ροῦς τοῦ Βῆρ.

II

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἀντενακλῶντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τῶν κυμάτων τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐπρόδιδον τὰς περιστροφὰς τῆς κοίτης αὐτοῦ μεταξὺ τῶν δένδρων τοῦ δάσους. Χεῖμαρροι φωτὸς ἐχύνοντο μεταξὺ τῶν γοθικῶν πύργων· ἀλλὰ σκιά ἐπεκράτει εἰσέτι ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τῶν πλευρῶν τοῦ φρουρίου, εἰς τὰς θέσεις ὅπου οἱ πύργοι καὶ τὰ μεταπύργια αὐτῶν ἀνέπτυσον ἀρειμά- μάνιον περίφραγμα καὶ ἐσχημάτιζον τὴν περιβολὴν τοῦ ὀγκώδους πύργου. Ἐκ τῆς περιοχῆς ταύτης ἀντήχει ἡ βραδεία καὶ ἡ- χηρὰ φωνὴ τῶν ἐωθινῶν κωδῶνων, ἥτις ἐξε- γείρουσα τὰς παραλίας καὶ τὸ δάσος ἀπε- μακρύνετο ἀπὸ ἡχοῦς εἰς ἡχώ.

III

Ἡ ἐωθινὴ ὀμίχλη ἀνεγείρετο ἐκ τῆς γῆς· τὰ πτηνὰ εὐθυμα ἐξεγείροντο ὥσεί πρὸς πανήγυριν· τὸ σάλπισμα τῶν καράτων ἐκά- λει πρὸς θήραν τοὺς ἀκηδεῖς κύνας· ἡ γλυ- κεῖα πνοὴ τῆς αὔρας ἐφαίνετο σταματοῦσα, καθ' ὁδόν, διὰ νὰ συνάξῃ τὰ ἀρώματα τῶν ἀνθέων, τὰ ὅποια ἔφερεν ἔπειτα εἰς τὴν πλάνητα αὐτῆς πτήσιν καὶ μετὰ τῶν ὀ- ποίων ἐφαίνετο παίζουσα. Ὁ Ἀρόλδος βλέ- πων τὴν ὠραίαν αὐτὴν πεδιάδα, ἣν ἐφώτι- ζον αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, καὶ ἀκούων τὸν θόρυβον ὅστις ἤρχετο μέχρις αὐτοῦ, καὶ ὁσφραινόμενος τὰ ἀρώματα, τὰ ὅποια ἡ αὔρα διέχυνε περὶ αὐτόν, ἠσθάνθη τὴν χαλύβδινον καρδίαν αὐτοῦ συγκινουμένην· ἀπέσπασεν ὀρμεμφύτως τὸ κράνος αὐτοῦ καὶ τὸ ἐκρέμασεν εἰς ἐκεῖ πλησίον αὐτοῦ δένδρον· κατέθεσε τὸ ξίφος καὶ τὴν πανο- πλίαν καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς χλόης· τὸ σύν- ηθες σύνοφρυ ὕφος καὶ αἱ ῥυτίδες, αἵτινες ἐσκίαζον τὸ μέτωπον αὐτοῦ, ἐξηλείφθησαν πρὸς στιγμὴν· ὅστις ἤθελε νὰ ἐπιτύχῃ πα- ρὰ τοῦ ὑπερηφάνου τούτου Δανοῦ δειγμα ἀγαθότητος (πρᾶγμα δυσχερὲς), τὴν στιγ- μὴν ἐκείνην ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ.

IV

Ὁ νέος Γουνάρ, καθήμενος πλησίον τοῦ κυρίου του παρετήρησε τὴν γλυκύτητα τῶν βλεμμάτων αὐτοῦ· εἶδεν ὅτι ἡ θύελ- λα τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ ἐξέλιπε καὶ ἀνέμενε στιγμὴν εὖνουν, διὰ νὰ ἐκφέρῃ συμβουλήν. Οὕτως, ὅταν τὰ κύματα τοῦ χειμάρρου ἐλαττοῦνται, ὁ δειλὸς ὁδοιπὸρος ἀναμένει μεθ' ὑπομονῆς ἐπὶ τῆς παραλίας καὶ ἐπὶ μακρὰν βλέπει αὐτὰ καταρρέοντα ἡσυχώ- τερα, πρὶν τολμήσῃ νὰ διαβῇ· καὶ ἐνίοτε μετὰ μακρὰς ὥρας προχωρεῖ ἐν βῆμα, ἀλλ' ὑποχωρεῖ καὶ πάλιν. Οὕτως, ὁ νέος ἱπποκό- μος ἵσταται ἀκίνητος, φοβούμενος μὴ ἐξε- γείρῃ τὸ ἄγριον ὕφος τοῦ φοβεροῦ δεσπότη αὐτοῦ. Ἦδὴ ὁ Ἀρόλδος ἐγείρει τὴν κεφα- λὴν καὶ τὸ βλέμμα αὐτοῦ λάμπει ὥς ἀκτὶς ἡλίου διερχομένη πλαγίως νεφέλην.

V

«Ἐγέρθητι, εἶπεν, υἱὲ τῆς Ἑρμενγάρδης, τέκνον βάρδου καὶ προφήτιδος! Λάβε τὴν ἄρπαν καὶ διὰ νὰ χαιρετήσῃς τὴν αὐτὴν πρῶϊαν, ψάλλε ἐν τῶν ὠραίων ἁσμάτων

τοῦ Βορρά, τῶν τοσοῦτον νευρωδῶν καὶ ἀρμονικῶν! Ἐστῶσαν οἱ τόνοι σου μελωδικοί, ὥς ὁ ἦχος τοῦ ἀπομεμακρυσμένου αὐτοῦ κώδωνος, ἀλλ' ἐνίοτε, γενόμενοι ζωηρότεροι, ὥς μιμοῦνται τὸ πτερύγισμα τῶν πτηνῶν, τὰ ὅποια προσκαλεῖ τὸ κέρας τῶν θηρευτῶν. Ἐρρίκος ὁ πάππος μου οὕτως ἐτέρπετο ν' ἀκούῃ τοὺς βάρδους αὐτοῦ τὴν ᾠδὴν, καθ' ἣν λάμπουσιν αἱ πρῶται ἀκτῖνες τῆς ἡμέρας. Ὁ σκάλδος Ἐϋμάρ ἐξύπνα διὰ τῶν κραταιῶν τόνων τῆς ἄρπας τοὺς πολεμιστάς, οἵτινες ἐκοιμῶντο περὶ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν, ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῶν δερμάτων τῆς ἄρκτου καὶ τῆς λυκαίνης. Ἐκ τῆς ἀρμονίας ταύτης ἠγείροντο οἱ πολεμισταί, ἐνθέρμως ἐπιθυμοῦντες νὰ προσθέσωσι νέα τρόπαια πρὸς δόξαν τῶν τέκνων τοῦ Βορρά. Γενναῖε Ἐρρίκε, ὦ κραταιότατε τῆς φυλῆς σου, ποῖον μέρος ἄρά γε κατοικεῖ ἡ σκιά σου; Ὁ ὑπερήφανος Βαλαλά σὲ βλέπει νὰ πίνῃς τὸ ὑδρόμελι εἰς τὰ κρανία τῶν ἐχθρῶν σου; Ἡ φαίνασαι πλανώμενος περὶ τὸ μνημεῖον, τὸ ὅποιον σὲ ὑψώσαμεν ἐπὶ τῆς ὄχθης, καὶ ἄνωθεν τοῦ ὁποίου τὸ σκυθρωπὸν σου φάντασμα πλανᾶται ἐπὶ τῶν ἐρήμων τοῦ ὠκεανοῦ; Ἡ μᾶλλον μὴ οἱ εἰρηνικοὶ χριστιανοὶ σὲ παρεχώρησαν καταφύγιον εἰς τοὺς οὐρανοὺς αὐτῶν τοὺς πάντοτε γαληνιαίους; Ὅπου καὶ ἂν ᾦσαι, γνωρίζεις τοὺς μόχθους, τὰς νίκας, τὰς ὀδοιπορίας καὶ τὰς καταστροφὰς ἡμῶν. Ἐσίγησε καὶ ὁ Γουνάρ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ ἀκόλουθον πένθιμον ᾄσμα.

VI

Ἐπὶ ὄρεων ὑψηλῶν καὶ βράχων τραχυτάτων Φωναὶ γυπὸς κι' ἱέρακος ἀντήχουν μ' εὐθυμίαν, Καὶ αἱ ἐρεῖκ' ἐφαίνοντο βαφεῖσαι δι' αἱμάτων, Τὸ κύμα ἀλλεπάλληλον ἐπύρχετο σπαράττον, Καὶ ἔβαφε μὲ ἐρυθροὺς ἀφροὺς τὴν παραλίαν. Ὅτε Δανοὶ καὶ Νορμανδοὶ ἐσώρευον συγχρόνως Μὲ τὰς νευρώδεις χεῖράς των τοὺς λίθους ἐν τῇ

(κλίνη,

Ἐν τῇ κοιμᾶται τοῦ Ἰγγάρ ὁ τελευταῖος γόνος, Καὶ ἔφαλλον μετὰ φωνῆς πενθίμου μονοτόνως, — «Κοιμήσου εἰς τὸ μνήμά σου, Ἐρρίκε, ἐν (εἰρήνῃ». —

Ἐδῶ τὰ ὀχυρώματα τῆς Βέρσας· ἐκεῖ πέραν Ἡ νῆσος Γρέμσιν· μεταξὺ ἡ θάλασσα ἀπλοῦται. Ἐκεῖ ὅπου τὰ ρεύματα μ' ὄρμην βιασιότεραν Συγκρούονται ἀφρίζοντα, καὶ βλέπεις μελαντέραν Τὴν θάλασσαν, ἥτις βοᾷ, συστρέφεται, ὀγκοῦται.

Ἐκεῖ μορφήν ἀγωνιστοῦ, μεγέθους ἡρακλείου, Ἐντὸς ὀμίχλης καὶ νεφῶν ὁ ναύτης διακρίνεται. Καὶ τότε στρέφει ἔντρομος τοὺς ὄφθαλμοὺς τοῦ (πλοίου

Καὶ λέγει μακρυνόμενος τοῦ μέρους τοῦ ἀγρίου, — «Κοιμήσου εἰς τὸ μνήμά σου, Ἐρρίκε, ἐν (εἰρήνῃ». —

Τὴν κόνιν σου τὴν φοβερὰν τί ἄρά γε ταράττει; Αἱ λειτουργί' ἐψάλησαν· οὐδαὶς τὴν προσωπίδα Τὴν ἐκ σιδήρου ἤγειρε· τὸ ξίφος ποῦ ἐκράτει Ἀὐτὴ ἡ ῥωμαλέα χεὶρ εἰσέτι σὲ φυλάττει, Καὶ ἔχεις ἔτι σύντροφον τὸ δόρυ, τὴν ἀσπίδα. Τὸν τάφον σου δὲν ἐδρεξαν διὰ δειλῶν δακρύων, Ὅχι, ἐδῶ δὲν ἤρμोजαν οἱ γυναικῶδεις θρῆνοι, Ἐκτὸς, μὲ αἷμα ἐχθρικὸν ἐβάφη τὸ μνημεῖον, Ἐντὸς, ἡ πτέρις φύεται, ἡ πτέρις καὶ τὸ βρύον· — «Κοιμήσου εἰς τὸ μνήμά σου, Ἐρρίκε, ἐν (εἰρήνῃ». —

Δὲν ἔμπορεῖ νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖνος ἐν εἰρήνῃ· Μακρόθεν ἀντηχεῖ κλαγγὴ ξιφῶν συγκρουομένων, Καὶ ἐκ τοῦ τάφου του τὸ οὖς πρὸς τὸν ἀγῶνα (τείνει,

Καὶ εἰς τὸ σκότος προσπαθεῖ καλῶς νὰ διακρίνῃ Τὴν λόγχην καὶ τὸ ξίφος του τὸ ἐσκωριασμένον... Γνωρίζει ὅτι κραταιοὶ ἱππῶται πολεμοῦσι Τὴν γενεάν τοῦ Θερμαγῶν λαμπρῶς ἐν Πα- (λαιστίνῃ,

Καὶ ἤδη τὰ σαρίκια αὐτῶν καταπατοῦσι... Τοῦ Ἰορδάνου τὰ νερά τὰ πτώματα κοιλοῦσι Καὶ τοῦ Ὀδίν ἀπόγονος τὴν μάχην διευθύνει...

VII

«Σιωπή! ἀνέκραζεν ὁ ἱππότης· ἡ εὐγενὴς φωνὴ τοῦ Σκάλδου πρέπει ν' ἀναπολῇ ἀνδραγαθήματα προγόνων, ἀλλ' οὐδέποτε νὰ κολακεύῃ τὸν υἱὸν αὐτῶν διὰ τῆς διηγέσεως τῶν ἰδίων ἀνδραγαθημάτων. Ὁ βάρδος, αὐτινος ἡ ἄρπα οὐδέποτε ἠτιμάσθη διὰ τῆς κολακείας, κατέχει θέσιν ὑψηλὴν εἰς τὰ συμπόσια τοῦ Ὀδίνου, ἀλλ' ἔτι ὑψηλότερα εἶναι ἡ θέσις ἐκείνου, ὅστις διὰ στίχων τολμηρῶν συμβουλεύει σπουδαίας ἀληθείας.» Ὁ Γουνάρ παρετήρησε τὸν δεσπότην αὐτοῦ μὲ μειδίαμα δειλὸν, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν· ἀλλ' ὁ Ἀρόλδος ἐνόησεν εὐκόλως ὅ,τι ὁ νέος ἱπποκόμος δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκφράσῃ. «Εἶναι ἀληθὲς λοιπὸν, δειλὸν παιδίον, ὅτι δὲν τολμᾷς νὰ ὀμιλήσῃς μετὰ εἰλικρινείας· ἡ ψυχὴ μου δὲν θὰ συγκινηθῇ περισσότερον ἐκ τῶν ἐπιπλήξεών σου, ἢ ὅσον τὰ φύλλα τῆς δάφνης προσβάλλονται ἐκ τοῦ ψύχους. Δάλει λοιπὸν! καὶ ὅμως πρόσεχε, σὲ ἐξορκίζω!

μὴ παροργίσῃς αἷμα λίαν εὐερέθιστον· αἶσχος εἰς ἐμὲ, ἐάν κακομεταχειρισθῶ εἰς στιγμήν ὀργῆς τὸν νέον ἀκόλουθον, ὅστις ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἔφερε τὴν ἀσπίδα μου καὶ ὅστις ἀσθενὴς τὸ σῶμα ἠντλήσῃ πάντοτε δυνάμεις ἀπὸ τοῦ ζήλου αὐτοῦ. — Ὡ! ἀπήντησεν ὁ ἀκόλουθος, περὶ τοῦ εὐερέθιστου τούτου ἐπεθύμουν νὰ λαλήσω καὶ κατ' αὐτοῦ ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ὀπλίσω. Ἐνίοτε, φαίνεται ὅτι δαίμων τις κυριεύει τὴν καρδίαν τοῦ κυρίου μου, καὶ τότε διὰ παρεννοηθεῖσαν τινὰ λέξιν φέρει τὴν χεῖρα εἰς τὸ ξίφος καὶ εἰς τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ. Δὲν ἔχει πλέον τὴν συνείδησιν ἑαυτοῦ καὶ ἐκτίθεται ἀπερισκέπτως εἰς τοὺς φοβερωτέρους κινδύνους. Ὡ! εἶθε ὁ Γουνάρ νὰ ᾔηται τὸ ἔσχατον θῦμα τοῦ κακοῦ αὐτοῦ δαίμονος καὶ κορεσθεῖς τοῦ αἵματός μου νὰ παύσῃ πλέον ἐμπνέων μανίαν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Βιτικίνδ.»

VIII

Ὁ εὐερέθιστος δανὸς ἐκίνησε βιαίως τὴν χεῖρα καὶ ἀνύψωσεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν κραυγάζων· «μὴ βλασφήμει ποσῶς, νεανία, δὲν ἀνήκει εἰς σὲ νὰ κρίνῃς τὸ πνεῦμα τῆς φυλῆς ἡμῶν, τὴν θείαν ἐκείνην μανίαν, ἥτις κυριεύει τὸν τολμηρὸν Βερσερκάρ καὶ τὸν ἐμπνέει νὰ ἐκτελέσῃ πράξεις ὑπερβαινούσας τὴν δύναμιν καὶ αὐτὴν τὴν διάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ὁ μαχητὴς τοῦ βορρᾶ αἰσθανθῇ ὅτι ἡ ἀκατάσχετος δύναμις ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, διχθαίνει λίμνας κολυμβῶν, ἀναρρίχῃται εἰς τείχη ἄνευ ἀσπίδος, ἄνευ θώρακος, ἐκτίθεται ἐναντίον στρατοῦ πολεμίων, ὁραῖται τὰς λόγχας αὐτῶν, ὡς καλὰ μους ἐξηραμένους, καὶ τοὺς θώρακας αὐτῶν ὡς μετὰ ξίνα ὑφάσματα. Τέλος, πολεμεῖ μόνος ἐναντίον ἑκατοντάδων πολεμίων, λαμβάνει ἐξ ἑκάστου αὐτῶν ἀναριθμήτους πληγὰς, καὶ ἐπιζεῖ ὄλων. Οἱ ἀετοὶ συνάγονται εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ τοῦ θανάτου καὶ τῆς νίκης· ὁ μαχητὴς πίνει αἷμα, ὡς ἐάν ἔπινεν εἰς τὸ ποτήριον τοῦ Ὀδίνου· τὸ ξίφος αὐτοῦ ῥοφᾷ ποταμηδὸν αἷμα, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ μεθύει πᾶσα. Πᾶν ὅ,τι ἡ μανία αὐτοῦ ἀπαντᾷ, τὸ παραδίδει εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν πυρκαϊάν. Τέλος, ὡς χορτασμένος λέων ζητεῖ ἄντρον σκυθρωπὸν, κατακλίνεται ἐν αὐτῷ καὶ ἐξεγείρεται ἄνθρωπος. Μὲ γνωρίζεις, Γουνάρ· γνωρίζεις

ν' ἀναγινώσκῃς εἰς τὰ βλέμματά μου, εἰς τὰς κινήσεις μου τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ μανία αὕτη μὲ καταλαμβάνει. Δύνασαι νὰ ἴδῃς πότε ὁ δαίμων μὲ ταραττεῖ καὶ διατί. Ὅτε λοιπὸν βλέπεις τοὺς ὀφθαλμούς μου συστρεφομένους ἐν τῇ τροχιᾷ αὐτῶν, καὶ τοὺς ὀδόντας μου συσφιγγομένους οὕτω καὶ τὸν πόδα μου πλήττοντα τὸ ἔδαφος, τότε σκέψου περὶ τῆς σωτηρίας σου καὶ τήρει σιωπὴν. Εἰς πᾶσαν ἄλλην στιγμήν, λέγε τολμηρῶς πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ μάθῃ τὸ οὐς ἱππότου. Διότι σ' ἀγαπῶ, νεανία· τὰ ἄσματα σου ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ πρᾶύνωσι τὰς ὥρας τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀνίας, ὡς ἄλλοτε, ὅπως λέγουσιν οἱ μοναχοὶ, ψαλμοὶ ἅγιοι ἠδύναντο ν' ἀποδιώξωσι τοὺς δαίμονας. Μὴ φοβῇσαι λοιπὸν νὰ μὲ παροργίσῃς διὰ τῶν λόγων σου, ὅποιονδῆποτε καὶ ἂν ᾔηται τὸ θέμα αὐτῶν.

IX

Καθὼς πρὶν διέλθῃ ἐπικίνδυνον δίοδον καὶ πλήρη ὑφάλων ὁ προνοητικὸς πρωρεὺς ῥίπτει συχνὰ τὴν βολίδα καὶ διευθύνει τὸ πηδάλιον εἰς τρόπον ὥστε νὰ μένῃ πάντοτε ἐν τῷ μέσῳ τῆς διώρυγος, οὕτω ὁ ἀκόλουθος φοβούμενος μὴ πλανηθῇ ἐπικινδύνως, παρατήρει ἀδιακόπως τὸ μέτωπον τοῦ κυρίου αὐτοῦ· ἵσταται ἐκ διαλειμμάτων περιφέρων τοὺς δακτύλους ἐπὶ τῶν ἡχηρῶν χορδῶν καὶ ἐκφέρει ἁρμονίαν, δυναμένην νὰ πρᾶύνῃ τὰς τρικυμίας τῆς καρδίας αὐτοῦ καὶ ἐκ διαλειμμάτων ψάλλει ἄσμα ἀποκαλύπτων τὰ φρονήματά του.

1

Ἀλλοίμονον ἐάν θραυσθῇ τοῦ πλοίου τὸ ἱστίον, Ἐνῷ ἡ μία του πλευρὰ πρὸς τὰς ἀθύσσους κλίνει, Ἐνῷ βοᾷ ὁ ἄνεμος μετὰ φωνῶν ἀγρίων, Καὶ ἀποσπᾷ ἡ νηρὴς τὴν κόμην ἐν ὀδύνῃ· Ἀλλὰ καὶ τρεῖς ἀλλοίμονον εἰς τὸ παλαιὸν πλοῖον, Ἐάν τοὺς οἶακας αὐτοῦ προδότης διευθύνῃ.

2

Ἀλλοίμονον ἂν πλανηθῇ μακρὰν ὁ ὁδοιπόρος Εἰς τὰς ἐρήμους τοῦ Παμᾶ, εἰς τοῦ Ἑβρών τὸ ὄρος. Ἐνῷ ἀπλοῦται πύρινος, λευκὸς ὁ οὐρανὸς του, Οὐδὲ σταγῶνα ἀπαντῶν τὸ χεῖλος νὰ ὀρρώσῃ, Ἀλλὰ καὶ τρεῖς ἀλλοίμονον, ἐάν ὁ ὁδηγὸς του Ὁ Κόπτης, τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ προμελετήσῃ.

3

Ἀλλοίμονον ἂν ἡ ἀσπίς τοῦ εὐγενοῦς ἱππότου Θραυσθῇ καὶ γίνῃ ἄφαντος ἡ περικεφαλαία, Καὶ πέσῃ κατὰ γῆς νεκρὸς ὁ ἵππος μετὰ κρότου,

Καὶ πῆσιν καὶ τὸ ἔλφος του ἐκ τῆς ἀδυναμίας,
Ἄλλὰ καὶ τρεῖς ἀλλοίμονον, καταστροφὴ βεβαία,
Ἐὰν πεισθῇ εἰς γυναικὸς μωρὰς συνομιλίας (α).

(Ἔπεται συνέχεια).

ΛΟΓΙΑ.

I

Ὁ Κύριος Παραδοπίστης ἦτο ἔμπορος ἐν Γαλατῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μόνον τὸ κύριόν του ὄνομα Παντελῆς γνωρίζων νὰ γράφῃ, ἀπαιτῶν δὲ πάντοτε ἐπὶ μεγάλου χάρτου, νὰ γίνωνται τὰ συμφωνητικὰ, διὰ νὰ ὑπάρχῃ ἀρκούσα ἡ θέσις διὰ τὴν ὑπογραφὴν του. Ἀπὸ πρωῒας καθ' ἐκάστην κατῆρχετο ἐκ Σταυροδρομίου εἰς Γαλατὰν φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ἐντὸς εὐρυτάτου θυλακίου τὰς κλεῖδας τοῦ καταστήματός του, τὰς ὁποίας ποτὲ εἰς ὑπαλλήλου χεῖρας δὲν ἐνεπιστεύθη μετ' ὀλίγον ἔφθανον οἱ ὑπάλληλοι του ἐπιπληττόμενοι αἰείποτε ὅτι ἀργοποροῦσι. Παράδοξος εἶνε ὁ τρόπος, δι' οὗ ἐδοκίμαζε τὴν ἀξίαν ἐκάστου ὑπαλλήλου. Ἐπωλοῦντο τότε εἰς Κωνσταντινουπόλιν ἀντὶ πέντε παράδων μελανοὶ τινες ἄρτοι· οἱ αὗτοι ἄρτοι μετὰ μεσημβρίαν ἐπωλοῦντο ἀντὶ τριῶν μόνον παράδων, διότι καθίσταντο ξηρότεροι. Ἄν λοιπὸν ὁ Κύριος Παραδοπίστης κρυφίως ἐπιτηρῶν παρετήρει ὅτι ὁ ὑπάλληλός του ἡγόραζεν ἄρτον τὸν τριῶν παράδων ἔχαιρεν ἐσωτερικῶς καὶ ἐκαμάροεν τὸν ἀξίον του αὐτὸν βοηθόν, οὕτω δὲ ἡ πρόδοος τοῦ ὑπαλλήλου ἦτο βεβαία· ὁ δὲ πέντε παράδων ἄρτον ἀγοράζων ἀπεβάλλετο τὴν ἐπαύριον. Διότι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν αὐτὸν ἡγόραζεν ἄρτον, ἵνα δ' ἐξοικονο

μήτῃ τὰ διὰ τυρὸν χρήματα προσήρχετο εἰς τοὺς γείτονας παντοπώλας, τὸν Κώσταν, τὸν Ἀναστάσην, τὸν Γεωργούλην καὶ λοιποὺς, καὶ θέλων δῆθεν νὰ δοκιμάσῃ τὸν τυρὸν, ἐλάμβανε μικρὸν τι τεμάχιον, τὸ ὁποῖον ἔκρυπτεν ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην αὐτοῦ, δι' ἀργότερα· τὰ τρία ἢ τέσσαρα δείγματα ἦσαν ἀρκετὰ δι' ἐν του πρόγευμα.

Τὰ ἐνδύματα τοῦ Κ. Παραδοπίστη ἡδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς παραδείγματα μακροβιότητος διὰ τὸν Ἰλσιόν, ἢ ἄλλο περιοδικὸν πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἀπολειπομένου κενοῦ ἐν τῷ τυπογραφικῷ φύλλῳ μετὰ τὴν στοιχειοθέτησιν τῶν προσδιορισθέντων ἄρθρων.

Τὰ ὑποδήματά του ἔτριζον, ὅχι ὅπως τὰ τῶν νέων μας ἐκεῖνα, λεπτὰ καὶ ὠραῖα τὰ κατασκευασθέντα ἐπίτηδες τοιαῦτα, διὰ νὰ διασκεδάζωσι τὰ φέροντα μὲν ταῦτα, ἔχοντα δ' ἔλλειψιν σκέψεων· ἔτριζον τὰ ὑποδήματα τοῦ Κ. Παραδοπίστη, ἀλλ' ἦτο τοῦτο καθ' ἐκάστην τὸ κύκνειον αὐτῶν ἄσμα· ἦσαν περὶ τὸ τελειοῦσθαι· εὐτυχῶς αἱ μετρίζουσάλοι ἤρχοντο εἰς βοήθειαν, ὅπως οἱ ἰατροὶ μας εἰς βοήθειαν τῶν ἀσθενῶν.

Τὸν ὑψηλὸν αὐτοῦ πῖλον ἀπλοῦς τις ἀρχαιολόγος ἡδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ ὡς προερχόμενον ἐκ κληρονομίας τῶν ὑπαρχόντων τοῦ πατρὸς τοῦ Κ. Παραδοπίστη, τόσῳ πεπαλαιωμένον ἔφερεν αὐτὸν ὁ Κ. Παντελάκης. Ἀλλ' εἰδημονέστερος ἀρχαιολόγος ἠθέλην ἀντεῖπει· Α'.) ὅτι ὁ πατήρ τοῦ Κ. Παραδοπίστη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φέρῃ ὑψηλὸν πῖλον, καθότι οἱ ἄνθρωποι τότε ἔχοντες ἰσχυροτέρας κεφαλὰς ἔφερον καὶ τὰ βαρύτερα καλπάκια· Β'.) ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ βάθος τοῦ πῖλου καὶ ἡδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ κατασκευάσαντος τὸν ἄνω ῥηθέντα πῖλον ἐργοστασίου, κάτωθεν δὲ, (ὑπερ καὶ τὸ σπουδαιότερον) τὸ ἔτος τῆς κατασκευῆς, δηλοῦν ὅτι πρὸ δεκαπέντε μόνον ἐτῶν κατεσκευάσθη· Γ'.) καὶ τελευταῖον ὅτι ἀνεκάλυψεν ἐπίσης εἰς γωνίαν τινα κεχαραγμένον ἰδίᾳ χειρὶ τὸ πιθανιστικὸν κύριον ὄνομα Παντελῆς ὑπὸ τοῦ κυρίου Παραδοπίστη, συμπεραίνων δ' ἐξάγει ἐξ εἰδικῶν παρατηρήσεων ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο φαίνεται χαραχθὲν πρὸ 13 ἢ 14 ἐτῶν, ἐποχὴν καθ' ἣν, φαίνεται πάλιν, ἡγο-

(α) Πάντα τὰ ἐν τῷ παρόντι διηγήματι ἄσματα μετεφράσθησαν ἐμμέτρως ὑπὸ τοῦ Κ. Δημ. Παπαρρήγοπούλου, οὗτινος ἡ νευρώδης ποιητικὴ ἀξία κατεδείχθη πολλάκις εἰς πολλὰ ποιητικὰ αὐτοῦ ἔργα.